

Prologi

Mies heittäytyi hädissään märän ja liejuisen, vuosikymmenien aikana osittain täyttyneen juoksuhaudan pohjalle. Juoksuhauta lähti syvenemään hänen takanaan, mutta sen loppupää, johon hän oli mätkähtänyt, oli matala, liian matala. Vain korkea heinikko antoi suojaa sillä kohtaa. Miten ne nyt jo ehtivät perääni, hän mietti kuu-meisesti. Miten ne tänne löysivät? Enhän minä ole edes kävellyt tietä pitkin. Mitä minä nyt teen? Hän kuunteli tarkkaan lähestyvien autojen ääniä. Hän tempaisi selästään kirkkaan vihreän repun, työnsi sen kainalonsa alle piiloon ja painoi otsansa syvälle märkään liejuiseen maahan. Hän yritti tasata pitkän juoksun jälkeen kiihtynyttä hengitystään.

Kaksi sinistä Toyota Land Cruiseria ilmestyi tihenevän sateen keskeltä, kesäyön hämärästä metsänreunasta. Ne lähtivät valot keinahdellen ja moottorit murahdellen hitaasti möyrimään sateen pehmittämää, huonosti rakennettua metsäautotietä. Ne suuntasivat korkeata heinää villinä kasvavan pellon poikki, kohti miehen onnetonta piilopaikkaa.

Hän kuuli kuinka moottorien kierrokset nousivat ja laskivat autojen puskiessa vaivalloisesti eteenpäin ja renkaiden pyöriessä tyhjää pehmeässä ja syvässä liejussa. Hän yritti painautua syvemmälle matalaan monttuun, muttei uskaltanut kunnolla liikahtakaan.

Autojen ääni voimistui ja hän ennemminkin tunsu selässään kuin näki kirkkaiden valokiilojen lakaisevan maastoa hänen ympärillään. Hän piti silmiään kiinni, mutta kuuli koko ajan kuinka autot lähestyivät hänen kymmenkunta metriä tiestä olevaa piilopaikkaansa. Ensimmäinen auto oli jo melkein kohdalla.

Samassa mies kuuli kuinka jälkimmäisenä tulevan auton pyörät alkoivat pyöriä rajusti tyhjää, sateen ja edellisen auton pehmittämässä liejukossa. Auton kierrokset nousivat ja laskivat, mutta auto ei tuntunut liikkuvan mihinkään. Se yritti selvästi vuoroin eteen-

vuoroin taaksepäin, mutta tuloksetta. Äänitorvi alkoi soida julmas-
ti, muuten niin hiljaisessa erämaassa. Ensimmäinen auto ajoi vä-
hän matkaa hänen piilopaikkansa ohi ja pysähtyi.

Hän kuuli kuinka autojen ovet paukkuivat ja alkoi kolmen mie-
hen venäjänkielinen, humalaisen äänekäs huutelu. Huutoon vas-
tattiin ärtyneesti liejuun uponneen auton suunnalta. Venäläiset kä-
velivät takaisinpäin, koko ajan huudelleen kiivaasti toisilleen. Hän
pystyi hyvin kuvittelemaan, miten kädet kävivät vihaisesti äkäisen
huutelun tahdissa. Huutoihin vastattiin samalla mitalla toisen au-
ton luota. Hän oli tunnistavinaan liudan venäjänkielisiä kirosano-
ja, joita hän oli joskus tulkilta oppinut.

Hän alkoi täristä rajusti. Tärinä johtui joko kylmästä ja märestä
tai sitten silkasta kiinnijäämisen pelosta. Taitaa olla molempia, hän
päätteli ja yritti pienillä avuttomilla liikkeillä hivuttautua taakse-
päin syvemmälle juoksuhautaan. Tärinä vain yltyi, se tuntui hie-
man lämmittävän hänen kylmää ja jännittynyttä olemustaan.

Hän kuuli kuinka venäläiset alkoivat toisilleen huudellen vetää
hinausköyttä autojen väliin. Yllättäen hän tajusi, että joku kahlasi
mudassa hänen korkean heinikon keskellä olevaa piilopaikkaansa
kohti. Hän jäykistyi paikoilleen. Oliko hänet huomattu?

Hän kuuli selvästi kuinka venäläinen veti ähisten, tiiviisti mu-
taan uponneita jalkojaan vuorotellen maiskahtaen ylös liejusta ja
astui hitaasti, raskas askel kerrallaan kohti juoksuhautaa.

Jumalauta, nyt jäit nalkkiin, mies kirosi mielessään ja pidätti hen-
gitystään. Tämä ei voi olla totta, ei tällaista voi tapahtua minulle.

Askeleet pysähtyivät heinikkoon, aivan juoksuhaudan reunalle,
vähän miehen taakse. Kuului venäjänkielistä hiljaista kiroilua ja
vaatteiden kahinaa. Hetken kuluttua alkoi kuulua raskasta lorinaa
ja helpottunutta huokailua.

Se tuli kuselle, mies tajusi kuunnellessaan huohottavaa ähinää
ja koko ajan lisääntyvää lorinaa. Hän tunsu kuinka suihku heilahteli
edes takaisin pitkin juoksuhaudan pohjaa. Roiskeet tuntuivat lori-
sevan osin hänen nahkasaappailleenkin.

Taitaa äijä olla niin humalassa, ettei itsekään tajua mihin on ku-
semassa, hän ajatteli. Hän oli kauhuissaan, mutta toisaalta häntä
alkoi naurattaa koko tilanne, niin väsynyt hän oli. Hän puri huul-
taan ja yritti pidättää naurunpyrskähdyistä toivoen, ettei humalai-

nen huomaisi pientä hytkymistä vieressään haudan pohjalla.

Venäläinen sai rakkonsa tyhjennettyä ja horjahteli huokaillen helpottuneena hänen yläpuolelleen. Toiset miehet huutelivat tälle vihaisesti autojen luota. Tämä vastasi jotain samalla mitalla, ähisteli housujaan kiinni ja pieraisi.

Äkkiä venäläinen hiljeni, tuntui kuulostelevan jotain ja otti horjahtavan askeleen kohti juoksuhaudan reunaa, pysähtyi taas ja oli pitkään aivan hiljaa. Juoksuhaudan pohjalla naurun hytteet loppuivat siihen paikkaan. Kylmät väreet kulkivat pitkin miehen märkää selkärankaa. Tähänkö kaikki nyt sitten loppuu, hän ajatteli kauhuissaan.

Hänen vatsansa murahti. Hän ei ollut syönyt koko päivänä kuin palan kylmää lenkkimakkaraa ja viipaleen Reissumiestä. Voihan saamari, hän kirosi hiljaa mielessään. Kuulikohan se tuon?

Juoksuhaudan reunalla seisova venäläinen huusi jotain autojen suuntaan ja tuntui huitovan käsillään. Autoilta kuului taas usean miehen karkeaa huutelua takaisin. Venäläinen seiso i vielä hetken horjhdellen korkeassa heinikossa, mutta kääntyi sitten pois päin. Matalassa urassa tärisevä mies kuuli kuinka venäläinen lähti kahlaamaan kiroten ja itsekseen murahdellen takaisin autojen suuntaan.

Haudan pohjalla mies tärisi hallitsemattomasti ja tuns i ensimmäisen kerran siinä maatessaan kuinka hänen vaatteidensa läpi hohkasi märän liejun kylmyys. Häntä alkoi taas paleltaa, eikä tärinäkään enää tuntunut lämmittävän. Hänen teki mieli nousta kainnosta, muttei uskaltanut vielä liikkua.

Autojen ovet paukkuivat. Moottorien kierrokset nousivat ja miesten huutelut yltyivät. Mies kuuli kuinka autojen kahdeksan pyörää alkoivat pyöriä vimmatusti liejussa. Humalaisten miesten meteli säesti moottorien nousevaa ja laskevaa ujellusta. Lopulta autot tuntuivat hieman liikahtavan ja hän kuuli kuinka ne lähtivät metri metriltä hitaasti nousemaan kovemmalle maalle venäläisten hurratessa.

Autojen pysähtyessä ja laskiessa kierroksia hän erotti äskeisen, vieressään tarpeensa tehneen venäläisen äänen muiden joukosta, kun tämä selitti jotain kovaan ääneen tovereilleen. Tämä oli selvästi saanut muut kiinnostumaan kertomastaan. He huutelivat äänek-

käästi toisilleen, jonka jälkeen mies kuuli kuinka venäläisten hengästyneet äänet alkoivat lähestyä juoksuhaudaa vaivalloisesti liejussa kahlaten.